

[Justitsministeren.]

den socialdemokratiske folketingsgruppe, svarer jo ganske til det forslag, som min forgænger, hr. Karl Hjortnæs, fremsatte i efteråret 1973.

Dette forslag bortfaldt som følge af folketingsvalget i december 1973, men nåede forinden at blive undergivet første behandling her i tinget. Som det måske erindres, gav jeg under førstebehandlingen udtryk for en positiv holdning til forslaget, men oplyste samtidig, at der i min gruppe var forskellige opfattelser. Jeg kan gentage, at i min grundholdning er jeg positivt indstillet over for forslaget.

Jeg skal ikke gå nærmere ind på dets indhold, men blot nævne, at forslaget rejser fundamentale og principielle spørgsmål, hvorom der naturligt er og må være delte meninger. Der er næppe nogen, der i dag vil gå ind for anvendelse af dødsstraf under normale forhold, men spørgsmålet er mere vanskeligt, når det drejer sig om anvendelse af dødsstraf under helt ekstraordinære forhold som krig eller fjendtlig besættelse.

Det er efter min opfattelse rimeligt, at også det nye folketing får lejlighed til at drøfte disse principielle og vanskelige spørgsmål, som forslaget indebærer. Ingen kan jo heller vide, om der blandt de nuværende medlemmer af tinget er samme opfattelse af dette store principspørgsmål, som der var i det folketing, der trådte sammen i oktober måned 1973, og ud fra denne baggrund har jeg intet imod, at forslaget fremsættes til debat.

Anden næstformand (Bay):

Hr. Tastesen har ordet. Jeg forstår, at justitsministeren og hr. Tastesen har byttet plads.

Ønsker justitsministeren ordet igen?

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg vil gerne have ordet til forretningsordenen og gøre opmærksom på, at vi ikke har byttet plads. I dette tilfælde er det ordføreren for forslagsstillerne, der har, om jeg så må sige, ministerens rolle, og jeg optræder og afgiver regeringens erklæring om sagen. Det er ganske i overensstemmelse med almindelig praksis.

Anden næstformand (Bay):

Jeg forstår, jeg må sige undskyld, men andre har begået fejlen.

Gede (FP):

Også i denne sag er fremskridtspartiets medlemmer frit stillet, og hver enkelt vil stemme efter overbevisning.

Jeg finder ikke nogen anledning til at gentage alle de argumenter for og imod den dødsstraf, der endnu er tilbage her i landet, som er blevet gentaget i én uendelighed.

Jeg finder derimod anledning til at gøre opmærksom på et nyt argument, som man måske skulle tage med ind i debatten. Jeg tænker på massakren i München og den i Tel Avivs lufthavn, altså tilfælde, hvor alvorlige forbrydelser er blevet foretaget af en større international bande eller organisation, hvad man nu foretrækker at kalde det. Der har det jo vist sig, at der i sådanne tilfælde vil være en fare for, at en længere fængselsstraf til forbryderne let kan gå hen og medføre nye forbrydelser, som kan føre til tab af menneskeliv, nemlig disse befrielsesforsøg ved hjælp af gidseltagning og trussel om drab på disse gidsler.

Jeg skal blot henstille, at man ved sagens videre behandling og under udvalgsbehandlingen tager dette argument med i betragtning.

Mette Madson (V):

At tage stilling til et lovforslag om dødsstraf er vel den alvorligste afgørelse, man som folketingsmedlem kan blive stillet over for. Derfor vil vi ved den endelige afstemning se, at medlemmer med samme politiske indstilling har modsat syn på spørgsmålet om dødsstraf. Sådan er det da også i venstres gruppe, og derfor vil fru Kirsten Sparre Andersen tale for den del af gruppen, der tilslutter sig det foreliggende lovforslag, medens jeg taler for den del, der går imod.

Jeg vil gerne til indledning understrege, at denne min eller vor indstilling til dødsstraf kun vedrører det, der udtrykkelig står i lovforslaget, og som gælder for både den militære og borgerlige straffelov, nemlig visse handlinger begået under krig eller fjendtlig besættelse.

Da dødsstraf efter den borgerlige straffelov blev afskaffet i Danmark i 1930, var det